

מסורת הש"ס

(א) ב"ב קעס: כחוצות קב.
(ב) לקמן כב: ע"ש [עדות
ס"ב מ"ג, (ג) [לקמן
עמ. ב"ק יב. ב"מ טז:
(ד) ב"ק יב. ב"מ ט:
לקמן עמ. (ה) [לקמן כד.
סב: (ו) [לקמן עז: ב"מ
יז: (ז) [קדושין מה:
(ח) [ירמיה לג, (ט) [דברים
כד, (י) [סס, (יא) [ובס ד"ה
כחנאי.

מוסף רש"י

[illegible]

קנוי. שהוא חכם ודע שאינו שטר אלא אם כן
ומר דעתיה ומקני אבל אשה לא ידעה כולי האי
ידעתה אלא בשאלה בעלמא: לאחר חיתום
השטר כתב הערב כתב ידו ואני ערב:

[illegible]

דאי אמרה אי אפשי לקבל ממנה ממנו לא
והא מגישה ביה דהא אמרה לא ניהא לא
ותא. אשה עשה שליח לקבלה מדעמה אכל בעל
שמות שמערה בקבלתו אכל הבעל עשה
לה על כרחיה: וקאמי שליח לקבלה.
(בבא קמא 97א) דפקא לן מושלח (שמהו) קרי ביה
שיתק ה"א: קנה. אביה מקבל גיטה
בזמן צפרה נערה (גיטין 97א) מואלה ויהיה:

וְאִם וְהָאֵשׁ שְׂמַעִין שְׂפִיר מַעֲבֵד דְּלֵא גִירִין מַשּׁוּ
הָאֵל וְלֵא גִירֵי בֵּה רֵגֵן: **אָמֵן** שְׂלִיחוֹת מִידָּה אִתִּי
בְּמַתְּנָה דְּכּוּחַ הָאֵל קִי אֵשׁ שְׂמִינֵי עוֹמֵד בְּלֵא
מַעֲבֵד מַעֲבֵד עִלּוֹ אֵשׁ דְּלֵא הָאֵל דּוּמִיָּה דִּרְכֵּה
שְׂלִיחוֹת לְקוּטָה בְּמִידֵי דְּכּוּחַ הָאֵל לֹ אֲבָל בְּשֹׂאֵר
הַתָּךְ אֵשׁ דְּמַשְׁמַע דִּלְאֵי קִי וְאִם רַב שְׂמִינֵי מֵא
(דף מה.) וּמִלְתָּא דְּפִשְׁטוֹר הָאֵל לְכִיעַ וְיִלֵּךְ דְּרַב
וְעֵינֵין תַּחַר מִי דִּלְתִּירְבֵּא מַשּׁוּ דִּלְא מִסְתַּבֵּל דִּלְא
לְכִיעַ דְּכּוּחַ שְׂלִיחוֹת מִלְתָּא תַּחַר מִי דְּפִשְׁטוֹר

[illegible]

המביא גם פרק שני גיטין

אלה מחבא ערב היוצא
 (דף קכ. ב) פליג ר' יו
 וקאמר התם כחנאי מהך דע
 א"כ משמע דערב מחיב

יי אלא אמר רבא
 אחר חיתום שמרות
 אמר רבא אישי מאי
 גי רידע לאקנוי אלא
 אשה יכתבת אים
 שוכרו שאין קיום
 רבא יכתב לה גס
 לה שטר מתנה עליו
 אמאי חצר מהלכת
 א קנה וכי תימא
 לא שאלו מהלך לא
 גה והלכת ככפות
 ונתנו כחצרו וכתב
 וכתבו ומתגרשת
 בד הוא אמינא דוקא
 משום חצרה הבאה
 עינן חצר ה"א דוקא
 ואתא אמינא כפות
 חצר מתיכא איתרבי
 בין מדעתה ובין
 בין מדעתה ובין
 מדעתה איתא בעל
 רב שימי בר אשי והא
 איתא בעל כורחה
 אלא ואבי אמו שליח
 שלחה איתרבי ואב"א
 אשכחן בעל כורחה
 קמנה בעל כורחה:
 בשלמא יד עקבר
 לא

ויעולם רבא לא איירי בכפא
גג דהוי חצר המשתמרת ש
בגון שדיי כפופות בחבל ו
היא דומיא דקלמה דאי לא
דמינה ניח ואידי דקא מסא
לדעתה אלף ודאי רבא כס
בכפופת הוי מצי למיפרך
דמשתמרת שלא לדעתה אס
היא אלף דעדיפא מינה פ

והחזרה הבאה לאחר מכן י
וא"ת דפ"ק דב"מ
דומיא דידה דל"כ
ענין דומיא דידה דל"כ
קשיא ליה אטו לא ידע דשלי
סבר כיון דאשכחן פסולות
ימינר קפדי קרא אשה י
מרביץ מושל וקצי אישרא

ה' לומר דאפי' אימרתא שלי
דומיא דידא ותימה דחל
מן צהורק (לקמן עו.) דמגור
עוד על ידו אבל שליחות ד
ברחה. ואפי' בעל כרחו
גירושין דבע"כ צין היא צ
ס נערה מזה שחששה שלי
כמו שהיא מהבולת של

כא.

ד"ר דברים הנושא (כמויות)
 ש' בחייב אני לך מנה בשטר
 ע' דפליגי אי חשיבא הודאה
 דדאה שמודה דנעשה ערב

מן מעות הדמייית לה עלה
מע בהיה שטרט הוא
שיה להחייב מעתה ולפי
דלא מפרש משום הודאה
בדמייית פליגי נן נגד ור'
ין שכתב בשטר ואזי מודה
בין שכתב בו ואזי נעשה
ששו דרישא דקתי ערב
ר חיתום שטרות משמע
הודאה מכלל נקט בחאי
שלם בשעת מתן מעות
הערב לו בחיובא רבא חסיה

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה
ובעלה ויהיה אם לא
תמצא חן בעיניו כי מצא
בה ערות דבר וכתב לה
ספר כריתת וגמול בידה
ושלחה מביתה:
דברים כד א

גליון הש"ס

תוס' ר"ה ואב"א וכו'
דיבוללה להפקידו. קשה לי
הא מ"מ משכחת בחזר
דקטנה שהוא בע"כ דא"י
להספיק:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והילכתא
וכי' דאמר רבא כמב וכו'
דהויא ליה חצר:

תוספות רי"ד

ת"ש האשה כותבת את
השם והאיש קיום האט
גברו בחתומי. פי אלמא
אלא בחתומי. פי אלמא
האשה כותבת גיטה בניד
אשה ונתנו לכלה והבעל
מתחתיו נתנו לה
ומערה כן וי"ש שם
האשה ידעת להקטן.
ומהאז מוכיח שגירון
הסופר להקטן הגיט
הדורי והקלמנט ובעל
הדור שיהא הכל שלו: וכל
הדל של עבד ונתן לה
אז העבד ותיקוס דכתב
שיכול להודיעו הוא עבד
מסירה ורי' אלעזר היא
בעת אמר אפילו חתמא
פי' אמר וכתבתיו עסקי:

כיון דאשכחן שליחות צ"ח
 ג' דליחא בעל כרחא יהיה
 ויחזק דחזרה דמקודם לכן
 לה לעבד בשום עין שלא
 שבת כשנותן לו בעל כרחו
 ש כיון דבעל כרחו של אב
 ממד בעלה כיד אביה דמא
 ו אס כחזר אביה דמא:

על